

Proclama de Sant Jordi 2016

Proclamar la festa de Sant Jordi aquest any 2016 té un clar sentit cívic. Enguany ens referirem al mite de Sant Jordi, el drac i la donzella, amb una interpretació més realista per no implicar Catalunya en una bella estampa metafòrica infantil.

Ja sabeu que els pobles que viuen només dels records i dels mites moren tard o d'hora. En aquest cas, estem proposant entendre el vell mite com una aposta per Catalunya i la seva gent, és a dir, tot el poble de Catalunya. Això significa que ha de ser un projecte necessàriament col·lectiu, és a dir, un estricte quefer de poble. Aquesta vocació social que ha de conformar el nostre nou país, ha de contemplar una panoràmica global de Catalunya i tota la seva ciutadania.

Pensem, especialment, en tots aquells que viuen circumstàncies socials o econòmiques difícils. Com podem lluitar per un nou país si ells veuen que part del cos social de Catalunya només dóna patent de catalanitat a la gent assentada econòmicament? I què han de pensar del nostre projecte de país tots aquells que arriben anguniosament a finals de mes?

Aquest és el pitjor drac que se'ns presenta en el context social de Catalunya i si no el sabem resoldre, ens veurem abocats a una contradicció suïcida. És del tot sense sentit esperar que els col·lectius en crisi col·laborin amb entusiasme en la reconstrucció d'un nou país.

I què hi pinta, doncs, la llegenda de Sant Jordi que empara i salva la donzella? Doncs, penso també que són figures metafòriques amb un significat actual. S'explica que un poble com Catalunya que vol esdevenir lliure, s'ha d'inspirar en la figura de Sant Jordi per lluitar contra un enemic que no ens deixa ser com som. És a dir, si Déu ens ha fet així, l'heroi de la llegenda, se'n guardarà prou d'alterar aquests plans divins! Tot plegat una bella metàfora si dins de les nostres venes corre sang d'independència que exigeix també escoltar i atendre tota la ciutadania implicada en el projecte comú.

Parlem també del mite de la donzella que és l'expressió de la nostra fragilitat davant el poderós estat que ens ha estat fagocitant des del 1714.

Tanmateix, la nostra fragilitat individual esdevé un baluard poderós quan les voluntats dels patriotes s'ajunten i s'entrellacen per afirmar-se nacionalment i volen fer de Catalunya, i si voleu els Països Catalans, un bell testimoni en el conjunt dels pobles d'Europa.

Tot plegat és una decidida voluntat de ser. No es pot entendre la tebiesa dels covards en aquests moments. El futur apunta a un repòs definitiu dels vells lluitadors en una pàtria ben seva, així com percebre l'esperança de les noves generacions que s'integren joioses en una nova pàtria.

Autobiografia de Maria Collado i Collado

Vaig néixer en plena postguerra, el 5 de Novembre de l'any 1946, a casa, com es feia en aquella època. Vivia al carrer Sant Jordi nº 5 llavors, avui nº 26, ("extramurs" d'Esplugues) fins i tot fora del barri de La Plana. Quan dic extramurs vull dir on s'acaba Esplugues, davant de casa ja és l'Hospitalet i als voltants tot eren camps de conreu i el camí cap una bòbila. L'actual carrer Doctor Manuel Riera, abans carrer Molina, s'acabava a l'actual c. Sant Albert Magne i davant hom trobava una riera i camps de conreu. Per arribar a casa des del "poble", o bé s'havia de caminar per dins la riera o anar carretera de Cornellà avall fins el c. Bruc que estava sense asfaltar i que també transcorria entremig de camps.

Vaig anar des dels quatre fins els tretze anys, a l'escola pública (abans dita "nacional") que hi havia quasi al final del c. Molina, al costat de la fàbrica "Amadeo Ferré e hijos", on treballava el pare. En obtenir Certificat Escolar) als dotze. Però la mestra la Sra. Dolors Barceló i Escoda em va fer quedar un any més a l'escola per fer assignatures de comerç. En acabar el curs vaig estudiar Comerç a l'Acadèmia Fontanella i als setze anys, el 1962, vaig començar a treballar a les oficines dels laboratoris farmacèutics Carlo Erba Española, S.A. que eren al final del c. Mestre Joan Corrales (per arribar des de casa encara hi passàvem per un corriol que hi havia per entremig dels camps)

Encara que amb les amigues de l'escola parlàvem català al pati, dins la classe tot era en "**español**" i havíem d'esforçar-nos a parlar en castellà per quan apareixia la inspectora. A casa també es parlava castellà perquè encara que el pare parlava català no així la mare. Ella era de Lorca i havia vingut a Esplugues als 23 anys al 1943 i estava envoltada de família i amics castellanoparlants (la majoria vivien a La Plana). De tant en tant feia algun poema en català i com que em feia vergonya perquè era molt d'estar per casa, em decantava més per fer-los en castellà.

A l'Acadèmia Fontanella vaig conèixer el meu marit i l'any 1971 ens vam casar. La nostra filla Irene va néixer a l'any 1973, i al 1978 li vaig fer un poema. L'any 1980 va néixer el nostre fill Lluís Ma, a qui també en vaig fer un, en castellà, perquè em sentia més segura. L'any 1982 que em vaig matricular de català i ja em vaig sentir més segura per escriure en català. Al 2005 em vaig atrevir a participar als "Jocs Florals d'Esplugues" i el poema "A Esplugues" va ser guardonat amb l'Englantina d'Or. Posteriorment he continuat escrivint, per "esdeveniments" familiars i d'amics, fent auques i poemetes. Ara estic jubilada i la darrera feina que vaig fer va ser a la UPCL.

(resum, la versió completa és a la pàgina web)

<http://grupestudis.entitats.esplugues.cat>

Sant Jordi

Poètic i musical

presentació: Rosa Abós i Prats
pregó Sant Jordi: Joan M. Puiggròs

actuació musical: Miquel Casals
(pare i fill)

poemes de Maria Collado

A ESPLUGUES

Miro el teu cel i sembla ésser el de sempre,
miro el seu Sol i escalfa com abans,
però...el teu terra i tot el que l'envolta,
el veig canviat.

Ja no hi ha terres, on verdejava el blat per primavera,
amb roselles semblant gotes de sang,
o de civada, que al mes de maig a ses voreres
creixien petits lliris, que a escola duien els infants.

Ja no hi ha camps amb vinyes ni oliveres,
ni garrofers per fer-se gronxadors,
el Dijous Gras o el Dimecres de Cendra,
quan la quitxalla anava a berenar.

Ja no hi han horts on ametllers florits
semblaven plens de neu al mes de març;
ni pomers, o pruneres que en passar
pugui l'Infant entremaliat prendre un verd fruit.

Ja no es veuen drecceres, ni camins,
ni fonolls a les seves voreres per buscar cargolins,
ni brolladors d'aigua si més no;
ja, ni rieres!!

I tot dins teu,
els carrers amb moreres als costat,
de cases amb eixida, i teulada,
amb gos i gat i pot ser un galliner,
tampoc no hi són.
Ni el teu Raval, que era el mes vell de tots.
Duia el Camí Reial!!

Vas deixar que el mataren,
sota l'excusa del progrés que tot ho arrasa;
ja no hi ha orenetes que a l'estiu,
facin el niu a l'eixida de casa;
Per que... tampoc s'hi troben ja les fonts
a les cruïlles dels carrers,
per apagar la set d'aquell que hi passa.

Què se'n ha fet, Esplugues,
de l'encís que de poble en tenies?
Ja ni els veïns saluden al passar,
car, no es coneixen.

Atura aquest progrés que ens menja!!
Atura'l, ara que hi est a temps, i paladeja
la dolçor de ser poble altra vegada;
no vulguis ser ciutat que no ens agrada!!

Omple els pocs camps que et queden,
d'arbres que arribin fins el cel,
aquest cel que sembla ésser el de sempre...
Però...segur que encara ho és?

Estiu 1984

FARIGOLA

Farigola primerenca
que t'atanses al meu pas,
amb ta flor blanca o rosena
anuncies Divendres Sant.

Plegats amb el romaní
feu clam a la Primavera;
refila la cadenera
afegint-se al vostre cant.

Tot vorejant la dreuera
doneu aroma i color;
i a qui va per la vorera
embriagueu amb la vostra olor.

I jo, de joia ferida
de tanta bellesa esclat,
l'anima, que era adormida,
de sobte s'ha despertat.

Volent-me fer fonedissa
i ser de TOT una part,
sigil·losa, i amb veu baixa,
també vaig cantussejant...

*Farigola remeiera
que cada any torna a florir,
qui pogués viure per sempre,
per a poder-te gaudir!!*

El Pinell de Brai - Primavera 2015

LAIA

És la Tardor, meravellosa etapa
prenyada de promeses, parides realitat,
qui ha fet nàixer la papallona més fràgil i harmoniosa,
de lluminoses ales i colors irisats.

Daurat cabell, com blat estès a l'era,
blaus ulls, lluents, de mar en calma,
rosada i vellutada pell, amb fragància d'heura,
mans rodonetes que m'acaronen l'ànima.

Vol abastar, amb sons remenuts braços,
l'amor que al seu voltant professen,
els qui incondicionals confessen
que es el més gran i mes fort de tots els llaços!!

És son plor com un cant celestial,
el seu somriure, la musica més dolça,
el seu mirar em mena en uns paratges,
en els que solament els déus reposen.

Quan en ses galtes els meus ulls descansen,
dins el meu cor, tot els llums s'encenen;
quan de sa gola petits sons reflen,
agafant-se les mans, tots els meus àtoms dansen.

Quins misteris duen els infants,
que des tan petits mouen tants sentiments?
pot ser, de fet, només mouen el cor
dels embadalits avis, en sostenir-los als seus braços!!

Làia estimada, la Tardor t'ha portat
a les nostres vides, i en especial a mi,
que, com aroma fresc de tardà llessamí,
em remous sentiments que ja creia oblidats.

Ens has tornat la màgia, l'alegria del viure!!
Des fa temps no havia tornat a escriure,
des fa temps no havia sabut descriure,
tanta alegria que em pogués fer plorar!!

A la meva estimadíssima neta Laia- Tardor 2006

CARTA AL MEU PARE

Va ser un preciós matí de primavera,
quan els arbres comencen a florir;
els teus ulls, que mai temps conegueren,
s'anaren dolçament dormint.

La teva veu que tants fets m'explicava,
amb tons llavis tancats, restà callada;
i tes mans que tant m'acaronaren,
varen quedar immòbils a sobre la flassada.

La teva marxa, ja temps esperada,
per una malaltia sense caritat,
el cor m'oprimí com amb ma tancada,
tant, que de vegades li costa bategar.

Et recordo pare, a les nits d'hivern,
asseguts al voltant del braser,
quan jo t'explicava tot el que havia après,
impacient del teu mot satisfet.

I tu em relataves, batalles de guerra,
fred i humiliacions a dins la trinxera,
d'amistat perenne amb germans de penes
que són les més fermes i que més uneixen.

Mai més podré, pare, donar-te la ma,
ni amb veu alta mostrar-te mes penes,
però la teva imatge, sempre em restarà
pacient, amatent, escoltant-me amb mirada serena.

Saps pare, enguany, l'albercoquer és florit!
i ses branques farcides de fulles,
del jardí, les plantes son curulles
de nous brots i de flors per obrir.

Els rosers de poncelles son plens,
I el llessamí, de llucs llargs com llances,
i els geranis son tant verds, que ofenen
el blanc immaculat de les assutzenes.

Les flors del limoner maregen
amb aroma de mil i una nits,
i els pàmpols de la parra, somiegen,
anhelant que aparegui el raïm.

Al teu hort, hem plantat tomaqueres,
albergínies, pebrots, mongeteres...
(encara t'hi veig fent els solcs),
I quan m'hi assec i tanco els ulls prenent el Sol,
em crec que torno a estar en el temps que hi eres.

Estiu 1984

Trobareu més poemes de la Maria a la nostra pàgina web
<http://grupestudis.entitats.esplugues.cat>